

Fins a la segona meitat del s. XX vam ser els europeus els qui vàrem emigrar a la resta del món. També va ser a Europa on varen haver-hi més moviments de refugiats entre les seves fronteres, degut a les constants guerres, sobretot les del segle vint.

Ara, és el nostre continent que atreu una bona part de refugiats i immigrants tot i que, malgrat la nostra percepció, no és aquí on es concentren la majoria de persones desplaçades. Tant en el cas dels refugiats per causes de persecucions com en el dels desplaçats per raons econòmiques, la gent es mou cap al lloc més proper i, a la majoria, els és molt difícil arribar a les portes del nostre continent. I, sobretot, és gairebé impossible travessar aquestes portes, degut al rebuig dels governs i d'una bona part de les nostres societats: tractats amb tercers països (Turquia, Líbia, Marroc...), murs, prohibicions a les ONG's de salvament...

Així que entre els milions de refugiats i migrants que hi ha al món nosaltres en veiem una petita part. I què hi podem fer? Segurament ben poca cosa. Però malgrat tot hem d'actuar. I la nostra actuació hauria de ser en dos plans:

1/ El pla general global, com a habitants d'un sol planeta i d'una sola humanitat

2/ En el pla humà, més particular, el del dia a dia i que ens toca de prop.

En el primer cas cal participar i promoure accions que exigeixin als nostres governants una actitud molt menys restrictiva enfront dels refugiats, una llei i una política de concessió de visats que els permeti entrar a les nostres fronteres sense necessitat de jugar-se la vida, i una llei d'estrangeria menys restrictiva. Ens cal manifestar-nos, votar els polítics més compromesos amb aquestes idees, enviar cartes, signar manifestos, organitzar-nos per

fer tot el possible per lluitar contra les fronteres injustes.

Però a la vegada hem de treballar en el dia a dia als nostres pobles i ciutats amb la gent vinguda de fora. No cal que els diem que s'han d'integrar: som nosaltres que els hem d'acollir amb la nostra actitud diària: un somriure, una paraula, una mostra d'amistat. Però això no és suficient. Els refugiats/ immigrants tenen els mateixos problemes que tindríem nosaltres en la seva situació. Els cal ajuda i nosaltres els n'hi podem donar de diferents maneres:

Podem participar, o en la seva mancança, organitzar-nos per exercir d'amics de referència, de família a qui es pot acudir en cas de tenir un problema, realitzar una gestió, fer una trobada d'amics o intercanviant coneixements. Podem integrar-los a l'escola a través de les associacions de pares, procurar que els seus infants participin en igualtat de condicions en les sortides, en les extraescolars, en els esports... Podem incidir en les polítiques municipals per tal d'impedir la creació de barris marginals, d'escoles marginals, de centres religiosos apartats del centre de la ciutat. Podem ajudar-los en la seva legalització, en la reunificació familiar. Ajudar a la creació d'hortos comunals, intercanvis culturals i lingüístics.

En definitiva, podem fer moltes coses, les que ens dicti els nostre enteniment, pensant en el què desitjaríem si fóssim nosaltres o els nostres fills els qui haguéssim deixat casa nostra, haguéssim travessats deserts, mars enfurismats, en mans de màfies, de policies corruptes, tot per arribar a un paradís inexistent, en el qual no ens volen, no ens miren ni ens escolten, en el qual som invisibles. □